

Leona Houdková

INSCENAČNÍ PRÁCE – AUTORSKÁ INSCENACE EMA

Posudek vedoucí bakalářské práce

Leona Houdková, učitelka literárně-dramatického oboru ZUŠ Floriána Leopolda Gassmanna v Mostě, si pro svou bakalářskou práci vybrala tvorbu inscenace s dětmi ve věku 11–14 let, konkrétně pracovala se svou ročníkovou třídou Gorily pod šampónem. Tato třída vznikla v roce 2018 s nástupem Leony coby učitelky na ZUŠ, a i když se skupina přirozeně obměňovala, jde o první Leoninu třídu, kterou dobře zná (dá se mluvit o dlouhodobém sledování). Jde o skupinu pestrá co do osobností a jejich daností (jeden chlapec dokonce na čas pobýval v diagnostickém ústavu), Leona o všech jejích členech stále přemýšlí jako o jedinečných osobnostech, které mají pro skupinu jistý potenciál, a všechny má ráda, má pro každého pochopení, takže si nepřipouští jednoduchá řešení a zkouší se poprat i s tím, co by leckdo jednoduše vzdal.

K nelehkým východiskům Leoniny práce se v roce 2020 přidalo ještě uzavření škol, a tedy nemožnost pokračování v práci v prezenční podobě. Distanční možnosti se i při vynalézavosti pedagožky nedají považovat za adekvátní a Leona se musela potýkat s tím, jak práci na inscenaci udržet při životě, zda vůbec, jak distanční období smysluplně překlenout, jak navázat, a musela nutně své cíle měnit, cíle inscenační podřizovat cílům jiným, které přesahovaly samotnou oblast dramatické výchovy a školství vůbec. Už jen z tohoto úhlu pohledu si cením toho, že Leona neupustila od záměru ukončovat své studium na KVD DAMU projektem postaveným na inscenační práci. Měla možnost zvolit např. několikadenní dílnu nebo popis po sobě následujících lekcí, což by v jejím případě (učí na ZUŠ, kde je k dispozici mnoho skupin a vstřícní kolegové) byla jednoznačná hra na jistotu. Leona si zvolila cestu komplikovanější, ale užitečnější pro její třídu a jistě velmi hodnotnou pro její vlastní pedagogický růst.

Leona svou práci strukturuje přehledně od popisu skupiny a pracovního zázemí přes volbu tématu inscenace k jednotlivým krokům inscenačního procesu vč. jeho reflektování. Úvodní části práce využívá k tomu, aby se i díky vhodně volené odborné literatuře zabírala nejen jednotlivými kroky inscenačního procesu s dětmi (např. A. Palarčíková: Tygr v oku...), ale například i popisem daného věku dětí ve vývojových psychologických (Říčan, Thorová, Vágnerová), sama si díky jakýmsi medailonkům dětí zvědomuje silné stránky členů souboru, ale i jejich osobnostní rysy, které mohou být pro skupinu výzvou. Zachycuje, jak bylo vybráno téma *šikana* pro dlouhodobou práci, dokumentuje, jak probíhalo jeho ohledávání. Popisuje své dosavadní zkušenosti s inscenační prací, stanovuje si cíle při inscenačním procesu, který procházel i z výše uvedených důvodů dobrodružnými fázemi. Leonina práce se čte jako dokument.

Na Leonině přístupu k práci s dětmi si mj. cením její potřeby vycházet z dětí a jejich nápadů, pracovat s hraním pro publikum jako s nedílnou součástí tvarování inscenace, konzultovat se zkušenými kolegy (v ZUŠ pracuje také Barbora Gréeová a Pavel Skála, studenti magisterského programu naší katedry).

Ve svém hodnocení se nevztahuji k výsledné kvalitě inscenace, protože jsem bohužel neměla možnost představení zhlédnout naživo a nepovažuji výsledné vyznění inscenace za směrodatné pro ukončování studia. Hodnotím především proces tvorby na základě toho, jak jej autorka práce popisuje, jak o něm přemýšlí, jak reflektuje jednotlivé podstatné momenty i celek. Hodnotím i průběh konzultací při

psaní bakalářské práce, pečlivost v přístupu k samotnému zdokumentování celého procesu práce s dětmi a péči autorky o výslednou podobu práce, která má být její závěrečnou vizitkou. (Z tohoto úhlu pohledu je opravdu škoda, že závěrečnou korekturou neprošel i samotný scénář, který je součástí příloh.)

Bakalářskou práci doporučuji k obhajobě.

Navrhuji hodnocení B.

Gabriela Zelená Sittová
2. 9. 2022